

alt deres Arbejde her. De have altsaa ikke kostet Staten noget, hverken hvad deres Opdragelse eller hvad deres Skolegang angaar eller i anden Henseende, men have lagt hele deres Manddomsarbejde her. Der kan derfor være god Grund til, selv om der er et eller andet at sige paa dem, dog at lade dem nyde Landets Goder, idet de nemlig have baaret Landets Byrder. Naar Flertallet sætter 35 Aars Alderen som Grænse, mener jeg, at denne Grænse ikke vil kunne overholdes. Men hvorfor saa opstille den? Der kan jo være en Fader, der ønsker at bo her i Landet, fordi hans Børn bo her, eller omvendt. Naar han gerne vil flytte hertil og blive her, bør han ogsaa kunne nyde Landets Goder. Man bør i saa Fald ikke gribe ind og sige: Nej, naar han er over 35 Aar, bør han ikke have Lov til at faa Indfødsret. En Mand kan jo ogsaa arve en Ejendom, hvilket er Tilfældet med Løvenskiold, og han kan da komme her ind i en ældre Alder; hvorfor skal man da ikke give ham Indfødsret? Men gør man det, bryder man atter Reglen. I det hele taget vil det, her som i det andet Tilfælde, til syvende og sidst blive en Skønssag, hvorvidt man vil strække sig. Naar Mindretallet endelig til sidst tager Afstand fra Flertallet med Hensyn til Fredrik Løfgreen af Maribo, er det, fordi vi mene, at den, der vil have Indfødsret, politisk kan staa, som han vil; og maa have Ret til at fremføre sin politiske Mening lige saa vel som andre. Vi kunne ikke se nogen Grund til, at han ikke skulde kunne være Højremand, Venstremand eller Socialdemokrat; det faar efter vor Mening være hans egen Sag. Saa vidt mig bekendt har man ikke tidligere lagt Vægt paa det, og det kunde jo være at vi, hvis vi skulde til at tage op saadanne Forhold, hvis vi skulde undersøge, hvordan vedkommendes politiske Mening er, og hvordan han har udtalt sig politisk, vilde komme slemt op at køre. Derfor have vi ment, at dette ikke bør komme i Betragtning, og paa Mindretallets Vegne skal jeg derfor udtale, at vi ikke finde nogen Grund til at takke Maribo Byraad, fordi det har fremdraget Løfgreen som socialistisk Agitator. Jeg synes snarere, der kunde være Tale om at sige til Byraadet, at det var ikke det, der var Spørgsmaal om, men at Spørgsmaalet derimod var, hvor længe han havde været her i Landet, om han havde været straffet, og om han havde modtaget Fattighjælp, der ikke var tilbagebetalt. Det er jo det, der spørges om, og ikke, hvad

vedkommendes politiske Mening er. Der næst vil jeg gerne i denne Forbindelse sige, at naar det ærede Flertal særlig lægger Vægt paa, at han er socialistisk Agitator, og udtaler, at den socialistiske Agitation i Reglen indbefatter Angreb paa den danske Stats- og Samfundsorden, saa mener jeg, at det er temmelig stærke Ord. Jeg ved ikke rettere, end at Socialdemokraterne i al Almindelighed udtale sig for at følge Loven og hævde Loven alle Vegne. Det kan jo gerne være, at det, hvis man optager en Forhandling om dette Spørgsmaal, kunde blive tvivlsomt, hvem der har virket mest nedbrydende for den danske Stats- og Samfundsorden. Jeg synes, at Flertallet her noget har forvekslet det socialistiske med det nihilistiske og jeg mener fremdeles, at Kommunalraadene bør afholde sig fra at opgive noget om, hvorvidt den, der søger Indfødsret, er Højre- eller Venstremand eller Socialdemokrat. Det vedkommer slet ikke Sagen. De bør holde sig til de almindelige Betingelser for at faa Indfødsret og lade alt det andet være udenfor.

Med disse Ord og idet jeg i øvrigt henholder mig til, hvad den ærede Ordfører fremsatte, skal jeg anbefale Lovforslaget til uforandret Vedtagelse.

Bojsen: Det, som har givet mig Anledning til at begære Ordet, er den samme Udtalelse fra Flertallets Side, som blev berørt af den ærede, foregaaende Taler, at „Udlændinge, der agte at søge Indfødsret, bør afholde sig fra al politisk Agitation og særlig socialistisk Agitation, hvori i Reglen indbefattes Angreb paa den danske Stats- og Samfundsorden“. Der er for mig som Frihedsmand noget særdeles stødende i disse Ord. Jeg mener, at Agitation kan et Samfund ikke undvære. Vi vilde have været ilde stedte her i Danmark, hvis vi slet ingen Agitation havde haft. Jeg kan ikke indse, at Agitation i politisk eller andet Øjemed skulde være til Hinder for at faa Indfødsret i vort Land, og særlig synes det mig uberettiget, at man saaledes udskiller en enkelt Side af Agitationen og benævner den socialistiske Agitation som den særlig farlige. Vi vide alle sammen, at vi tilhøre forskellige Afdelinger i politisk Retning, og jeg synes, vi burde være saa frisindede at indrømme hinanden Ligeret; men dette at fremstille den socialistiske Agitation som en værre Agitation end nogen anden, forekommer mig at være uberettiget.

Men maaske vil det ærede Flertal sær-